

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΝΑΥΠΑΛΙΩ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ.

Προσωρινή Διοίκησης τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ Ἐκτελεστικὸν Σώμα

πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ ἑταίροι τῆς ἐν Ἀθήναις φιλομούσου εταιρείας δι' ἀναφορῶν προβάλλουσιν, ὅτι εἶναι πρέπον νὰ κρημινισθῶσιν εἰς Ἀθήνας τέσσαρα ἐργαστήρια, τῶν ὁποίων αἱ οἰκοδομαὶ κατακρύπτουσιν ἀξιολόγους πινὰς ἀρχαιότητος, πλινθεῖς μὲ τὴν πρόδον τοῦ χρόνου ἐνδέχεται καὶ νὰ ἔσονται διόλου καταχρώμεναι. ἔθεν συναινέσει καὶ τοῦ Σ. Βουλευτικοῦ σώματος κατὰ τὸ ὑπ' Αριθ. 1321 Προβούλευμα διατάσσεται τὸ ὑπουργεῖον πούτῃ νὰ διορίσῃ, ὅπου ἀνήκει, νὰ κρημινισθῶσιν τὰ κρύπτοντα τὰς ἀρχαιότητας ἐκεῖνα τέσσαρα ἐργαστήρια νὰ ἀποξημνωθῶσιν ὅπως οἱ κύριοι αὐτῶν μὲ ἄλλα ἴσης τιμῆς ἐθνικά.

Ἐν Ναυπλίῳ. 1826 Μαρτίου 28.

(Τ.Σ.)

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Γεώργιος Μπόττασης.

Ἀναγνώστης Σπηλιωτάκης.

Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης.

Ἰωάννης Κωλέττης.

Ἄσπι Γεν. Γραμματέως

Γ. Πρασίδης.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Γεν. Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τοὺς Αριθ. 196 καὶ 197 τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου εὐρίσκω τὴν γνώμην τοῦ Συντάκτου περὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Κ. Σ. Τρικούπη γνώμην, τὴν ὁποίαν μὲ τὴν περισσοτέραν προσοχὴν εἶναι δίκαιον ἀναγνώσῃ ὁ κάθε πατριώτης, καθόσον εἰς αὐτὴν δὲν εἶναι εὐρεῖ οὔτε παραβολὰς, οὔτε αἰνίγματα, ὡς εἰς τὴν διατριβὴν τοῦ Κ. Κάλλα· ἀλλὰ παρατηρήσεις ἀπὸ λόγου, καὶ ὠφελιματάς.

Ἡ εἰς τὸν Αριθ. 48 τῆς Γεν. Ἐφημερίδος κα-

ταχωρηθεῖσα διατριβὴ μου ἀπέδειξεν ἄρκετὰ ὅτι εἶμαι σύμφωνος κατὰ τὴν βάσιν μὲ τὴν γνώμην τοῦ Κ. Τρικούπη· μ' ἄλλον τοῦτο ὁμολογῶ ὅτι μ' εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἀντίρρησην τοῦ Συντάκτου τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου· καὶ ἂν ἐπιχειρῶ νὰ ὑποστηρίξω τὴν πρώτην γνώμην μου, διότι τὴν θεωρῶ ὡς τὴν καταλληλοτέραν πρὸς τὰς περιστάσεις μας καὶ τὴν μόνην δυνατὴν νὰ ἐνεργηθῇ (καὶ πάλιν ὅχι χωρὶς κόπον) πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος, δὲν πρέπει ὅμως νὰ κρύψω ὅτι καὶ ἀποδέχομαι καὶ σέβομαι τὰς ἀρχάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιστηρίζεται ἡ διατριβὴ τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου.

Μ' εὐχαρίστησίν μου παρατηρῶ ὅτι περὶ τῶν δύο πρώτων ἀθρῶν τοῦ σχεδίου τοῦ Κ. Τρικούπη εὐρέθην σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τοῦ Φιλόμου· διότι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν διατριβὴν μου ἐπολέμησα τὴν ἑξαίρεσιν, τὴν ὁποίαν πάντοτε νομίζω διόλου ἀσύμφορον.

Ὁ Φιλόνομος δὲν ἐγκρίνει τὸ γ. ἄρθρον τοῦ σχεδίου, δηλ. τὸν διορισμὸν μιᾶς ἐπιτροπῆς.

Α'. Διότι, ἐὰν ἡ σύγκλησις μόνον, ἢ ἡ μὴ ἀκριβὲς διανομὴ τῶν δύο δυνάμεων, νομοδοτικῆς καὶ νομοτελεστικῆς, ἔφερε τὴν βλάβην εἰς τὰ πράγματά μας, καὶ ἀπενέκρωσε τὴν ἐνέργειαν τῆς Διοικήσεως, τί πρέπει νὰ ἐλπίσωμεν, λέγει, ὅταν συσσωματώσωμεν αὐτάς; Ὁ Κ. Συντάκτης τοῦ Φ. τοῦ Ν. παρατηρεῖ μετὰ ταῦτα, ὅτι τοιαύτης παραδόξου συσσωματώσεως παράδειγμα δὲν εὐρίσκεται οὐδὲ εἰς τὰ πλέον δεσποτικά πολιτεύματα, καθὼς καὶ αὐτὰ τὸ δεσποτικώτατον τῆς Ὀθμ. Πόρτας ἔχει, τοῦλάχιστον κατ' εἰκόνα, τὸ νομοδοτικὸν σῶμα πᾶν, τὸ Δεσφάν.

Β'. Διότι, ἐὰν ἐπαρόκειτο λόγος περὶ τοῦ νὰ δοθῇ ἡ διπλὴ αὐτὴ ἐξουσία εἰς ἓν μόνον άτομον, μ' ὅλον ὅτι ἡθέλαμεν συστήσει τότε τυραννίαν ἀπόλυτον, τοῦλάχιστον δὲν ἡθέλαμεν ἔχει ἀτενέργειαν, καὶ ὁ τυραννὸς αὐτὸς ἡθέλει ἐνεργεῖ, καὶ τὸ παράδειγμα τῆς πράξεώς μας εἶχομεν εἰς τὰς δικτατορίας τῆς Ῥώμης, αἱ ὁποῖαι πολὺ δάκεις τὴν ἔστασαν ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου κινδύνου· ἀλλὰ συστήνοντες μίαν ἐπιτροπὴν συστήνομεν τοσούτους ἀπολύτους τυράννους ἀσυμφώνους, καὶ ἀντιπαράγοντας, ἐξώπομεν καὶ τὰς ἀτομικάς, καὶ τὰς τμηματικὰς διχονοίας, καὶ τὸ ἔθνος ὑπέσπεται.

δυσχισμένον δὲν θέλει δυνηθῆναι ἀποφύγει τὸν παν-
τελῆ ὀλεθρὸν του.

Γ'. Διότι, ἐν ᾧ εἰς τὰς παρούσας δεινὰς περι-
στάσεις μόνον ἡ ἔντονος δραστηριότης εἰς τὴν ἐκτέλε-
σιν ἡμπορεῖ νὰ σώσῃ τὸ ἔθνος, ἡ μεταβολὴ τοῦ πο-
λιτεύματος, ἡ γινόμενη αἰφνιδίως, καὶ μὴ οὔσα προωρισμένη,
ὥστε τὸ κοινὸν νὰ εὑρίσκεται προδιατεθειμένον (καθὼς
εἰ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν δικτατορίαν), θέλει φέρεται πρόσκαιρον
παραλυσίαν εἰς τὴν διάταξιν, καὶ ἐκτέλεσιν, καὶ διὰ
τοῦτο πρέπει νὰ φυλαχθῶμεν ἀπὸ τοῦ νὰ δεχθῶμεν σύστη-
μα πάντῃ ἀνατρεπτικὸν τοῦ καθεστῶτος, καὶ εἰς αὐτὸ ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενον,
ὅποιον εἶναι τὸ τῆς προβαλλεμένης ἐπιτροπῆς.

Ο Φιλόνομος μετὰ ταῦτα ἐκθέτει καὶ τὴν γνώμην του
περὶ τοῦ ποιητέου, ἡ ὁποία περιορίζεται εἰς τ' ἀκόλουθα·

Α'. Ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις νὰ εὐρῇ σταθερὸν χρημα-
τικὸν πόρον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Μεσολογγίου.

Β'. Ἀντὶ νὰ εἰσάξῃ νέον πολίτευμα, τὸ ὅποιον
διὰ τὸ ἀρτιπαγὲς του θέλει φέρεται νέαν περίοδον ἀδρα-
νείας, νὰ ζητήσῃ τοὺς τρόπους ὅλους, διὰ τῶν ὁ-
ποίων ἡμπορεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὸ καθεστὸς πολίτευμά
μας ἐνέργειαν, καὶ τόνον, καὶ ὡς τοὺς κυριωτέρους
τῶν τρόπων τούτων προβάλλει τὴν στερέωσιν τῆς πα-
λευμένης ἡδὴ δημοσιότητος, τὴν ἀληθῆ καὶ πραγμα-
τικὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς δικαστικῆς δυνάμεως, καὶ τὴν
σύστασιν δυνάμεως ἐνόπλου τακτικῆς, ἄνευ τῆς ὁποίας
ὅποιοιδήποτε εἶδος πολιτεύματος θέλει εἶναι ἀνίκανον
νὰ ἐγγυηθῇ τὴν ἀτομικὴν, ἢ τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν.

Εἶπα ἀνωτέρω ὅτι καὶ ἀποδέχομαι, καὶ σέβομαι
τὰς ἀρχὰς τοῦ Φιλονόμου, καὶ πρὸς βεβαίωσιν τῶν
ὅσων εἶπα, ἀρκεῖ νὰ παρατηρηθῇ ὅτι, οὔτε εἰς τὸ σχέ-
διον τοῦ Κ. Τρικούπη, οὔτε εἰς τὴν διατριβὴν μου δὲν
εὑρίσκεται τίποτε ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀρχῶν. Μία
ἀκριβεστέρᾳ μάλιστα παρατήρησις θέλει ἀποδείξει ὅ-
τι αἱ ἀρχαί μας εἶναι αἱ αὐταὶ χωρὶς κἀμμίαν δια-
φορὰν, καὶ ὅτι ὁ Φίλος τοῦ Νόμου ἠπατήθη μόνον εἰς
τὴν προσαρμογὴν των.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπάτης προήλθεν ἀπὸ τοῦ νὰ νομί-
σῃ ὁ Φιλόνομος ὅτι ὁ Κ. Τρικούπης ἐπρόβαλεν ἀ-
νατροπὴν τοῦ καθεστῶτος πολιτεύματος, καὶ ἀντικατά-
στασιν ἄλλον καὶ ὅτι ἡ βάσις τοῦ σχεδίου του εἶναι
ἡ συσσωμάτωσις τῶν δύο δυνάμεων, νομοδοτικῆς καὶ
νομοτελεστικῆς. Αὐτὴν τὴν γνώμην πολεμεῖ, καὶ ἔχει
δίκαιον νὰ τὴν πολεμῇ, καὶ νὰ καταδικάσῃ τὴν συσ-
σωμάτωσιν. Τὸ δὲ περὶ τοῦ διβανίου παραδείγμα
του δὲν εἶναι κατάλληλον· διότι τὸ διβάνιον οὔτε νομο-
δοτικὸν σῶμα ἦτον ἢ εἶναι, ἀλλ' οὔτε εἰκὼν καὶ νομο-
δοτικὸν σώματος· ἀλλοτε ἦτο συνέδριον βουλευτικόν,
καὶ δικαστικόν ἐν ταῦτῳ, πρεσβεύοντος ἢ τοῦ σουλ-
τάνου, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου του· σήμερον δὲν εἶναι τίποτε.
Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἀφίνοτες τὸ διβάνιον, τὸ ὁ-
ποῖον εἰς κἀμμίαν περιστάσιν βέβαια δὲν θέλει μᾶς
χρησιμεύσει ὡς παράδειγμα, ἂς παρατηρήσωμεν ὅτι δὲν
πράκεται λόγος περὶ τοῦ νὰ συσσωματώσωμεν τὰς δυν-
άμεις, ἀλλὰ νὰ καταστήσωμεν προσωρινῶς δραστηριω-

τέραν, καὶ ἐντελεστέραν τὴν ἐνέργειαν τῆς κυβερνήσε-
ως, ἀποφεύγοντες τὴν ἀντίκρουσιν, τὴν ὁποίαν φέρει ἡ
σύγχυσις, ἢ ἡ μὴ ἀκριβοὺς διανομὴ τῶν δύο δυνάμεων.
Τὴν ἀνάγκην αὐτὴν γνωρίζει καὶ ὁ ἴδιος Φίλος τοῦ
Νόμου· καὶ ἂν μᾶς χρειάζονται παραδείγματα, δὲν ἔ-
χομεν δυσκολίαν νὰ τὰ εὕρωμεν ὅχι εἰς δεσποτικὰς
κυβερνήσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς συνταγματι-
κὰς, ὅπου μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ νομοδοτικοῦ σώμα-
τος μένει τὸ νομοτελεστικόν, ἢ ἡ κυρίως κυβερνήσις
ἐνεργούσα, καὶ αἱ διαταγαὶ τῆς ἔχουσιν πρὸ αὐτὸ κύρος τῶν
νόμων μέχρι τῆς ἀκολουθοῦντος συνελεύσεως τοῦ νομοδο-
τικοῦ σώματος. Ἄς παρατηρήσωμεν τί γίνεται εἰς
τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὰς Ἀμερικαν-
ικὰς πολιτείας, ὅπου παύουν εἰς ὀρισμένον σχεδὸν
χρόνον αἱ συνεδριάσεις τοῦ νομοδοτικοῦ σώματος, καὶ ἡ
κυβέρνησις ἐνεργεῖ· καὶ ἀπεδείχθη μάλιστα ὅτι αὐτὴ
ἢ παύσις εἶναι ἀναγκαία· καὶ ἂν ἦναι ἀναγκαία, ὅπου
ἢ ἀντίκρουσις εἶναι πολὺ μικρότερα, καὶ τὰ ὅρια τῶν
δύο δυνάμεων φανερά, καὶ ἀσύγχυτα, πόσον δὲν εἶ-
ναι ἀναγκαιοτέρα εἰς ἡμᾶς εἰς τὸν ὅποιον εὐρισκόμεθα
βρασμόν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔχομεν σύγχυσιν τῶν
δυνάμεων; Πῶς δὲν εἶναι μάλιστα ἀναγκαιοτάτη εἰς τὰς δει-
νὰς περιστάσεις τοῦ μεγάλου πολέμου μας; Ὁ ἴδιος Φίλος
τοῦ Νόμου τὸ ὁμολογεῖ λέγων, ὅτι εἰς τὰς παρούσας
δεινὰς περιστάσεις μόνον ἡ ἔντονος δρα-
στηριότης εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἡμπορεῖ νὰ
σώσῃ τὸ ἔθνος. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς εἴμεθα σύμφωνοι εἰς τὰς
ἀρχὰς, καὶ εἰς μόνην τὴν προσαρμογὴν εἶναι ἡ ἀπά-
τη· ἀλλὰ τὸ ἀκόλουθον θέλει ἀποδείξει τρανώτερον αὐ-
τὴν τὴν ἀλήθειαν.

Ο Φιλόνομος νομίζει προκρίτοτερον τὸν διορισμὸν ἐνὸς
μόνου ἀνθρώπου ἀντὶ τῆς ἐπιτροπῆς. Καὶ ἐγὼ νομίζω
ὅτι καὶ ὁ Κ. Τρικούπης εἰς τὸ σχέδιόν του, καὶ ἐγὼ
εἰς τὴν διατριβὴν μου ἐξεβράσαμεν ἀρκετὰ τὴν ἐπιθυ-
μίαν τοῦ νὰ εἶναι, ὅσον τὸ δυνατόν, ὀλιγομελὲς ἢ
προβαλλομένη ἐπιτροπὴ· καὶ δὲν εἶναι ἀμφισβόλια ὅτι
ἠθέλαμεν προβάλλει αὐτὴν τὴν ἰδίαν γνώμην τοῦ Φιλο-
νόμου, ἔαν ἐνομίζαμεν ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐνεργηθῇ·
ἀλλ' ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι τὴν σήμερον τοῦτο κατα-
τὰ ἀδύνατον, ἐθεωρήσαμεν τὴν σύστασιν τῆς ἐπιτρο-
πῆς τὸ μόνον δυνατόν νὰ ἐνεργηθῇ (καὶ πάλιν ὅχι
χωρὶς κόπον) πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος.

Ο Φιλόνομος φοβεῖται τὴν ἀσυμφωνίαν τῶν μελῶν
τῆς ἐπιτροπῆς. Ἰσως, κατὰ δυστυχίαν, ἡ ὑποψία
του δὲν εἶναι χωρὶς βάσιν· μ' ὅλον τοῦτο πάντοτε θέ-
λουν ὑπερισχέει αἱ ψῆφοι τῶν περισσοτέρων, ὅπως ὑπερ-
ισχύουν καὶ εἰς τὰ συμβούλια τῶν συνταγματικῶν κυ-
βερνήσεων, τὰ ὅποια πολὺ ἀκίς εὐρίσκονται διχογνω-
μοῦντα, καὶ τὸ κακὸν θέλει εἶναι ὀλιγώτερον, ἢ ἀντί-
κρουσις πολὺ μετριωτέρα, καὶ ἡ ἐνέργεια πολὺ πλεον-
δραστήριος, παρὰ τώρα.

Ὅσον δὲ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς αἰφνιδίως
μεταβολῆς τῆς διοικήσεως, τὰ ὅποια φοβεῖται ὁ Φί-
λος τοῦ Νόμου, νομίζω ὅτι δὲν μένει τί νὰ φοβηθῶ-
μεν, ὅταν, καθὼς ἀπέδειξα, δὲν πρόκειται λόγος περὶ

τοιαύτης αἰφνιδίου μεταβολῆς. Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Κ. Τρικούπη ἡ κυρίως μεταβολὴ τοῦ πολιτεύματος θέλει γίνῃ, ὅταν ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις συγκροτηθῇ πάλιν κατὰ τὸν Νοέμβριον, ἢ καὶ προτύτερα, καὶ θέλει γίνῃ μὲ τὴν ἀνάλογον ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος σκέψιν, καὶ προμελέτην· μάλιστα κρίνω ἀναγκασιότατον τὸ νὰ διδρίσῃ ἡ συνέλευσις πρὸ τῆς διαλύσεως τῆς μίαν ἐπιτροπὴν, συγκειμένην ἀπὸ τοὺς φρονιμωτέρους, πολυμαθεστέρους, καὶ ἐμπειροτέρους τῶν πολιτῶν, διὰ νὰ προσχεδιάσῃ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ πολιτεύματος, καὶ νὰ προετοιμάσῃ τὴν ὕλην, ἣ ὁποία θέλει γενῇ τὸ ἀντικείμενον τῆς συνελεύσεως ἀμέσως μετὰ τὴν συγκρότησίν της.

Ἀκα ἐλθωμεν τῶρα εἰς τὴν γνώμην τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου, καὶ νομίζω ὅτι θέλωμεν εὐρεθῇ σύμφωνοι, καθὼς εὐρέθημεν καὶ εἰς τὰς ἀρχάς.

Α'. Ὁ Φίλος τοῦ Νόμου ἐπιθυμεῖ νὰ εὐρεθῇ πρὸ πάντων πόρος διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Μεσολογίου, καὶ ἡ ἐπιθυμία του εἶναι δικαία, καὶ εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Κ. Τρικούπη (ὁ ὁποῖος σήμερον εἰζίσκεται εἰς τὴν Ἐπιδαυρον, διὰ νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ πρόβλημα ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως εἰς τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν)· εἶναι σύμφωνος τέλος πάντων μὲ τὴν ἐπιθυμίαν ὅλου τοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον γνωρίζει, πόσον βαρύνει εἰς τὴν πλάστιγγα τοῦ ἀγῶνός μας ἡ σωτηρία τοῦ Μεσολογίου.

Β'. Ὁ φίλος τοῦ Νόμου δὲν ἐγκρίνει τὴν εἰσαγωγὴν νέου πολιτεύματος, ἀλλὰ γνωμοδοτεῖ, νὰ ζητηθῶσιν οἱ τρόποι, διὰ τῶν ὁποίων ἡμπορεῖ νὰ δοθῇ εἰς τὸ καθεστὸς πολιτεύμαμά μας ἐνέργεια, καὶ τότε. Ἰδομεν λοιπὸν ὅτι καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Κ. Τρικούπη, καὶ αἱ εἰς αὐτὸ παρατηρήσεις μου δὲν ἀποβλέπουν εἰς εἰσαγωγὴν νέου πολιτεύματος, ἡ ὁποία μάλιστα ἀναβάλλεται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς προβληθείσης ἀνακαλέσεως τῆς συνελεύσεως κατὰ τὸν Νοέμβριον· ἀλλ' εἰς τὸ νὰ δοθῇ ἐνέργεια καὶ τόνος εἰς τὴν κυβέρνησιν ὅχι μόνον δὲν ἀπορρίπτονται διὰ τοῦτο οἱ τρόποι, τοὺς ὁποῖους προβάλλει ὁ Φίλος τοῦ Νόμου, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ νομίζονται ἀναγκασιότατοι· οὔτε ἡμπορεῖ νὰ ὑποτεθῇ ἀσύμφωνος κατὰ τοῦτο ἡ γνώμη τοῦ Κ. Τρικούπη, ὁ ὁποῖος καὶ τὰ περὶ δημοσιότητος φρονήματά του δημοσίως ἐκήρυξε, καὶ τὸ περὶ ἀνεξαρτησίας τῆς δικαστικῆς δυνάμεως δὲν παρέτρεξεν εἰς τὸ σχέδιόν του.

Περὶ δὲ τῆς συστάσεως τακτικῆς ἐνόπλου δυνάμεως νομίζω ὅτι ἐξέθεσα εἰς τὴν προλαβοῦσαν διατριβήν μου ὅτι διέφυγεν ἴσως τὴν μνήμην τοῦ Κ. Τρικούπη· ὁμολογουμένως ὅμως γνωρίζεται καὶ ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ἀπὸ ὅλους σχεδὸν, ὅσοι ἡμποροῦν νὰ κρίνουν ὅπως οὖν τὰ πράγματα, ὡς ἀναγκασιότατον διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

Ἐλπίζω ὅτι ἀπέδειξα τὴν συμφωνίαν τοῦ σχεδίου τοῦ Κ. Τρικούπη μὲ τὴν γνώμην τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου, καθὼς καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπάτης, διὰ τὴν

ὁποίαν ὁ Φιλόνομος ὠνόμασεν ἀντίρρησης εἰς τὸ ρηθὲν σχέδιον τὴν διατριβὴν του. Ἴσως ὅμως αὐτῇ ἡ ἰδία ἀπάτη νὰ ἔγεινεν ἀφορμὴ ἐντελεστέρας ἀναπτύξεως τοῦ ἰδίου σχεδίου, τὸ ὁποῖον κατ' ἐπανάληψιν λέγω ὅτι θέλω ὡς τὸ συμφερότερον καὶ τὸ καταλληλότερον πρὸς τὰς περιστάσεις μας.

Ἐν Ναυπλίῳ, 1 Ἀπριλίου 1826.

A. N.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐκ Πέτρουπόλεως, Φεβρουαρίου 11
(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἐφημερίδος τῆς Πετροπόλεως.)

Ἡ κατ' ἀκολουθίαν τῶν κατὰ τὴν 14 τοῦ Δεκεμβρίου συμβάντων παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος διορισθεῖσα ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ, ἃν καὶ δὲν ἐδυνήθη ἀκόμη νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν της, ἔφθασεν ὅμως εἰς τὸ νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ ἀποδείξῃ πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δεικνύουσι τὴν ἀρχὴν, τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὰς διαφόρους μορφὰς μυστικῶν συνταγμάτων, τῶν ὁποίων τὰ τρομερὰ σχέδια, εἰς ἐδύναντο νὰ ἐκτελεσθῶσιν, ἤθελαν προξενήσῃ εἰς τὴν Ῥωσσίαν μεγάλα ἀνομήματα καὶ μεγάλα δυστυχήματα. Τὰ πράγματα ταῦτα θέλωμεν ἐξιστορήσῃ ἐνταῦθα ἐν συντόμῳ καὶ κεφαλαιωδῶς, εἰλημμένα ἐκ τῶν ἐρωταῶν κρίσεως καὶ τῶν ὁρολογίων αὐτῶν τῶν ἰδίων ἐνόχων.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ σκοποὶ αὐτῶν, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων, εἰ ὁποῖοι συγκυκατετέθησαν νὰ συμμεβέξωσιν αὐτῶν, καὶ νὰ τοὺς ἐκτελέσωσιν, ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ ᾔναι πολλὰ μικρὸς. Πρὸς τιμὴν τοῦ Ῥωστικοῦ ὀνόματος, καὶ πρὸς χάραν ὅλων τῶν καλῶν πολιτῶν εἴμεθα περὶ τούτου ἐντέλως πληροφορημένοι. Αἱ περιστάσεις, τὰς ὁποίας θέλωμεν ἀναφέρει, δεικνύουσι προσέτι, ὅτι ἡ συνωμοσία αὕτη εἶναι ἐπίσης ἄτοπος καὶ ἀνόητος καὶ τρομερὰ καὶ διὰ τὴν ἀποδείξωμεν ὅτι δὲν ἐδύναντο νὰ ἐπιτύχῃ, φθάνει νὰ ἀνακαλύψωμεν διὰ βραχείων τὸ ἀσυνάρτητον ὅλων τῶν σχεδίων τῶν συνωμοτῶν, τὰς ἀβεβαιότητας αὐτῶν, τὸν τρόπον, καθ' ὃν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πολλακίς ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτῶν σκοπῶν, καὶ τὸ ἀδύνατον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρέθησαν πάντοτε νὰ ἐκτείνωσι τὰς ἐαυτῶν ἀρχάς.

Πρῶτοι συνέλαβον τὴν ἰδέαν τῆς συνωμοσίας ταύτης νέαι τινές, θερμὴν ἔχοντες φαντασίαν καὶ ἀτακτον, οἱ ὁποῖοι παραφερόμενοι ὑπὸ τῶν ὀλεθρίων παραδειγμάτων τῶν πολιτικῶν καινοτομιῶν, τῶν ὁποίων ἡ Εὐρώπη ἐστάθη τὸ θέατρον 30 ἡδὴ χρόνους, καὶ κυριευόμενοι ὑπὸ τῆς τυφλῆς ἐκείνης ἐπιθυμίας ταῦν ἀνατρέψωσι τὰ πάντα, ἡ ὁποία ἐπλήρωσε δυστυχίων τὴν ἐπιχρῆν, εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν, ἐλησμόνησαν τὰς γενναίας παραδόσεις τοῦ ἀληθινοῦ πατριωτισμοῦ, αἱ ὁποῖαι διεφυλάττοντο εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ Ῥωστικοῦ ἔθνους, τὰ πρὸς τὸν κυρίαρχον αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἐπικράτειαν ἱερώτατα χρεῖ, τοὺς ὅρκους, τοὺς ὁποῖους ἔδωκαν, καὶ τὴν κοινωνικὴν δέσιν, εἰς

τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο, καὶ παρεδόθησαν εἰς ὄνειροπο-
λήματα ἀπολύτου μεταρρύθμισews εἰς τὴν Ῥωσίαν,
καὶ ἐζητήσαν τὰ μέσα τῆς πληρώσεως αὐτῆς εἰς τὰ
κάτω. Ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων αὐτῶν προκύπτει :

Α. "Ὅτι ἐνησχολήθησαν νὰ σχηματίσωσι πρὸς τὸν
σκοπὸν ταῦτον, περὶ τὰ τέλη τοῦ 1815 καὶ περὶ
τῆς ἀρχῆς τοῦ 1816 ἔτους μυστικὴν ἐταιρείαν, ἣ
ποία ἐπύρεσε νὰ ὑποδιακριθῇ εἰς πολλὰ τμήματα,
καὶ εἶχε διπλοῦν σκοπὸν. Τὸ φαινόμενον αὐτῆς ὑπο-
κείμενον ἦτον ἡ ἀγαθοποιία, καὶ τὸ ἀληθινὸν αὐτῆς
σκοκείμενον, γνωστὸν εἰς πολλὰ μικρὸν τῶν μεμνη-
μένων ἀριθμὸν, μεταρρύθμισις πολιτικὴ εἰς τὴν αὐ-
τοκρατορίαν.

Β. "Ὅτι ἀπὸ τοῦ 1817 ἔτους οὗτοι, ὡς πρῶ-
τον δοκίμιον τῶν φρονημάτων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκι-
νοῦντο, ἐσυμβαλεῖσθαι ἐν Μόσχᾳ περὶ τῶν μέσων
τῆς παρανόμου ἀφαιρέσεως τῶν ἡμερῶν τοῦ αυτοκρά-
τορος Ἀλεξάνδρου, καθ' ὃν καιρὸν ὁ μονάρχης οὗτος
ἤρχετο μετὰ τῆς σεβαστῆς αὐτοῦ οἰκογενείας νὰ ἰδῇ
τὴν μητροπολιν ταύτην, τὴν ὁποίαν τὰ ἔργα καὶ ἡ
μεγαλοπρέπεια αὐτῶν ἀνήγειραν ἐκ τῶν ἐρειπίων. Ἡ
ζωὴ ἡγεμόνος λατρευομένου παρὰ τῶν λαῶν ἐφαίμετο
εἰς αὐτοὺς ἀκατανίκητον ἐμπόδιον εἰς κατόρθωσιν τῶν
ἐαυτῶν σκοπῶν. Ἡθέλησαν ν' ἀποφασίσωσι κατὰ κλη-
ρὸν, τίς ἐξ αὐτῶν ἤθελε γενῇ ὁ φρκεὺς αὐτοῦ, ὅταν
εἰς ἐκ τῶν συνωμοτῶν ἐπρόσφερεν ἑαυτὸν ἐκυσίως εἰς
τὸ ἔργον τοῦτο· πλὴν εἴτε ἡ φωνὴ τοῦ συνειδῶτος
τοὺς κατετρίμαξε τὴν ὥραν ἐκείνην, εἴτε διότι ἐνό-
μισαν ἀναγκαῖον, νὰ ὀριμᾶσιν περισσότερο τὰ πε-
ρὶ τῆς ὀλικῆς ἀνατροπῆς σχέδιάτων, ἀπεξάσταν
ν' ἀναβάλωσι τὴν πατροκτονίαν ταύτην.

Γ. "Ὅτι ἐν ἔτει 1818, βλέποντες ὅτι ἡ ἐταιρεία
τῶν δὲν ἐκτείνεται οὐδὲ αὖξανε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν
τῶν, ἐπυλάθησαν ἐκ δευτέρου εἰς Μόσχαν, καὶ ἔ-
δωκαν εἰς αὐτὴν νέον ὀργανισμὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐτα-
ρεία τῶν φίλων τῆς δημοσίου εὐδαιμονίας,
ἢ τοῦ πρασίνου βιβλίου. Ἡ ἐταιρεία αὕτη
ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ διπλοῦν σκοπὸν. Ὅλα τὰ μέλη
αὐτῆς δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ συμμετέχωσι μόνον τῶν ἔργων
τῆς ἀγάπης· ἀλλ' ὑποχρεώθησαν νὰ συνεργῶσι καὶ εἰς τὰς
προόδους τῶν φῶτων καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν ἡθῶν. Ἡ
πολιτικὴ μεταρρύθμισις ἔμενε πάποτε μυστήριον εἰς
τοὺς ἀρχηγούς, οἱ ὅποιοι μετῴχοντο ὅλα τὰ δυνατὰ μέτα
εἰς τὸ νὰ προετοιμάσωσι καὶ προδιαθέσωσι τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ νὰ πολλαπλασιάσωσιν εἰς τὸν σκοπὸν ταῦτον ὅσον τὸ
δυνατὸν περισσότερον τὸν ἀριθμὸν τῶν προσηλύτων.

(Τὰ λοιπὰ ἀκολουθεῖς.)

Ἐκ Αὐνδίνου, 3 Μαρτίου.

Ὁ Κόμης τοῦ Lieven, Ῥωστικὸς πρέσβης εἰς
τὴν αὐλὴν μας, ἀνεχώρησε σήμερον τὸ πρωὶ ἐκ Λον-
δίνου εἰς Πετραύπολιν. Ἡ ἀναχώρησις τῆς ἐξοχότη-
τός του, ὡς μὴ πραγματοποιηθεῖσα, ἔδωκεν ἀφάρμην

εἰς πολλὰ συμπεράσματα, ὅταν χθὲς ἐκοινοποιήθη
εἰς τὴν πόλιν. Ἡ ἐφημερὶς Times βεβαιεῖ, ὅτι ὁ
Κόμης τοῦ Lieven μετεκαλέσθη, τὸ ὅπως δὲν εἶναι ἀ-
ληθές. Καὶ ἀλλοίτις ἐφημερίδες λέγει, ὅτι ὁ πρέ-
σβης οὗτος ἀναχωρεῖ ἐξ Ἀγγλίας, διότι βλέπει, ὅτι
εἰς τὰς μετὰ τῶν ὑπουργῶν μας συνδιαλέξεις του δὲν
ἤμπορεῖ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κάμῃ συζητήσεις περὶ
οὐδενός, ἀκόμη καὶ μικροῦ λόγου ἀξίου, ἐξ αἰτίας
τῆς πληρεξουσιότητος, τὴν ὁποίαν ὁ Δούξ Βέλγι-
κων ἔλαβε νὰ κανόνισῃ ὅλας τὰς ὑποθέσεις κατευθε-
αν μετὰ τοῦ αυτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας. Αἱ δυνά-
μεις αὐταὶ ἐφημερίδες (ὡς καὶ ἡ Star) ἀποπλανῶνται ὡς
πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Κόμητος τοῦ
Lieven. Τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι ἡ ἐξοχότης του, ὅστις
ἦτον πολλὰ προσκολλημένος εἰς τὸν ἀποθανόντα αυτο-
κράτορα Ἀλεξάνδρον, ἐπιθυμεῖ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν
κηδείαν ἐκείνου τοῦ μονάρχου, καὶ ἐλπίζει νὰ φθά-
σῃ εἰς τὴν Πετραύπολιν δύο ἡμέρας πρὸ τῆς τελε-
τῆς ἐκείνης.

Ὁ Κόμης τοῦ Lieven εἰς τὴν ἀπουσίαν του, ἥτις
εἶναι μόνον προσωρινή, ἀφίνει ἐπιτροπικὸν τὸν Κί-
ριον Ποτέμκην πρῶτον γραμματέα τῆς πρεσβείας,
τὸν ὁποῖον ἡ ἐξοχότης του ἐπαρυσίασεν ὡς τοιοῦτον
τὴν παρελθούσαν τετάρτην εἰς τὸν γραμματέα τῆς ἐ-
πικρατείας τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων. Ἡ Κόμισσα
τοῦ Lieven μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς μένου εἰς Λοδίον.

Ἡ ἐφημερὶς Courier ἀποδίδει τὴν ἀναχώρησιν τοῦ
Κόμητος τοῦ Lieven εἰς ἄλλην τιμὰ αἰτίαν. Ἡ ἐξο-
χότης του, λέγει ἡ ἐφημερὶς ἐκείνη, ἔλαβε πρὸ και-
ροῦ τινος ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ αυτοκράτορος Νικολά-
ου, ὅστις ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπιθυ-
μίαν νὰ λάβῃ μετ' αὐτοῦ προσωπικὴν συνδιάλεξιν,
ἀφίνων εἰς αὐτὸν νὰ ἐκλέξῃ κατ' ἀρέσκειαν τὸν ἁρ-
μοδιώτερον εἰς τὸ ταξιδεῖόν του καιρὸν. Ὁ Κόμης
τοῦ Lieven κατὰ φυσικὸν λόγον ἐκρίνεν ἀρμοδίαν τὴν
πρώτην ευκαιρίαν, τὴν ὁποίαν τὰ παλαιὰ του δημόσια
χρὴς παρουσιάσων εἰς αὐτὸν, διὰ νὰ ἀπέλθῃ νὰ
προσφέρῃ τὴν ὑπόκλισιν αὐτοῦ πρὸς τὸν νέον του μο-
νάρχην. (Gazz. Ticin. Μαρτίου 14.)

Ἡ ἐφημερὶς τῆς Λαυσάνης ἀπὸ 7 Μαρτίου περὶ-
έχει τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον Δι' ἀφ' ἧς
ρεῖ εἰδήσεις.

Ὁ Λόγδ Βέλγικων ἀνεχώρησεν ἐκ Βερολίνου τὴν
20 τοῦ Φεβρουαρίου. Διαβεβαιόουντι ὅτι θέλει δια-
τρίψῃ μίαν ἡμέραν εἰς Βαρσοβίαν εἰς ἐκτάμωσιν καὶ
ἐπίσκεψιν τοῦ μεγάλου δούκος Κωνσταντίνου, καὶ ἂν
λεῖ ἐξακολουθῇ εἰς τὴν ὁδοπορίαν του εἰς Πε-
τραύπολιν. Πιστεύεται πάντοτε ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ
ἀναφερέτα εἰς τὰ μέσα τοῦ νὰ ἐμπεδισθῇ ὁ κατὰ
τῆς Ὀθωμανικῆς Πόρτας πόλεμος τῆς Ῥωσσίας, καὶ
ν' ἀσφαλισθῇ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος κατ' ἄλλο
τρόπον ἢ διὰ τῶν ὀπλῶν.